

РЕШЕНИЕ

№ 16948

гр. София, 19.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 10.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **12237** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.
Образувано е по жалба на У. Ж. Х., [дата на раждане], непридружен непълнолетен, гражданин на С., чрез адв. В. Л., срещу Решение №12131/ 21.11.2024г. на председателя на ДАБ–МС, с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.
В жалбата се излагат съображения за немотивираност на оспорения акт, постановено в противоречие с материалния закон. Навеждат се доводи, че административният орган не е обсъдил и анализирал всички факти и обстоятелства в подкрепа на подадената молба за закрила, след като жалбоподателят е напуснал С.. Претендира се отмяната на обжалваното решение и връщането на преписката за разглеждане на молбата за международна закрила.
В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично, представлява се адв. Л., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения.
Ответникът Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет – редовно призован, се представлява от юрк. К.. Юрисконсулт К. иска съдът да отхвърли жалбата. Исква съдът да постанови съдебен акт, с който да потвърди решението като правилно и законосъобразно. Твърди, че административният орган е спазил административнопроизводствените правила при издаване на решението, както и материалния закон. Чуждият гражданин не отговаря на чл. 8 и чл.9 от ЗУБ.
СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен Съд С. – град, I-во отделение, 54 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира

за установено, от фактическа страна, следното:

С молба с вх. № ОК-13-1772/10.09.2024г. на РПЦ – С., жалбоподателят У. Ж. Х., непридружен непълнолетен/към датата на регистрацията/, по смисъла на §1, т. 4 от ДР на ЗУБ, от мъжки пол, [дата на раждане] , в [населено място], обл. Д. Алзор, С., гражданин на С., арабин по народност, вероизповедание: сунит, семейно положение - неженен, е поискал предоставяне на международна закрила. Личните му данни са установени въз основа на попълнена декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, предвид, че кандидатът при регистрацията му, не е представил документи за самоличност.

На същата дата - 10.09.2024г., е съставен регистрационен лист с приложение. У. Ж. Х. е получил копие от Указания, рег. № 14114/10.09.2024г. относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включващи пояснения относно производството по предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за предоставяне на международна закрила, относно връчване на решенията.

С писмо, рег. № М-17700/22.10.2024г., съгласно чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС е уведомена ДАБ-МС, че ДАНС не възразява на лицето, регистрирано в РПЦ С. към ДАБ – МС, като на У. Ж. Х. да се предостави закрила в Република България, ако отговаря на условията по ЗУБ.

На основание чл. 15, ал. 4 от Закона за закрила на детето, с писмо № ОК-05-75/17.09.2024г. е уведомена Дирекция „Социално подпомагане“–К. село за подадената молба за международна закрила от непридружения непълнолетен чужденец.

С жалбоподателя в хода на административното производство е проведено интервю на 31.10.2024г. На проведено интервю оспорващият разказал, че има само снимка на личните си документи, тъй като същите останали в С.. Посочил, че няма друго гражданство освен сирийско. Заявява, че има брат и трима вуйчовци, които имат закрила от Българските власти, но всички те живеят и работят в М.. Сочил, че ще представи лична карта на брат си. Разказва, че е напуснал С. сам в началото на месец септември 2024 г., нелегално, като е минал през Р. А. в Турция. Там е останал 3-4 при трафиканта, след което сам е продължил. В България влязъл през Септември 2024г., нелегално, след което сам се е предал. Взел решението да напусне страната си по произход заедно със своите родители, тъй като на 18г. възраст трябва да влезе в казарма. Поради финансова невъзможност не е напуснал С. заедно с брат си. Сочил, че иска да остане в България за да учи и живее. Твърди, че няма паспорт, нито визи или разрешителни за влизане в Европа. Посочва, че останалата част от семейството му (майка, сестра и още четирима братя) са останали в С., [населено място], тъй като нямали финансова възможност да напуснат заедно. Не е учил. Разботил като дърводелец една година. Не е служил в армията и няма военно обучение. Разказва, че баща му е починал от болест. Твърди, че домът му е бил разрушен от бомбандировки, поради което семейството му е живеело/живее в палатка. От страх е получил инфаркт. След смъртта на баща си е издържал семейството си, като само той е работил. Не са получавали помощ от близки или роднини. Сочил, че преди да напусне е бил свидетел на бомбандировки около селото, в което живее, но към настоящия момент не знае, дали обстановката се е променила. Посочва, че в С., не му е оказвано насилие, не е бил заплашван, съден или осъждан. Мотивира молбата си, като излага доводи, че ако се върне в страната си на произход, може да бъде убит. Исква да получи закрила, за да може да се установи в България, да започне да учи, да се развива и да помага на семейството си.

Със становище рег. № 16114/15.11.2024 г. на младши експерт в отдел „ПМЗ – кв. О. купел“ РПЦ -С. е предложено на председателя на ДАБ – МС да откаже хуманитарен статут и статут на бежанец на У. Ж. Х..

С оспореното в настоящото производство Решение № 12131/21.11.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2,

във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Административният орган е приел, че кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Предвид необоснованите му твърдения, органът е приел за неустановено осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. Не са установени положителните предпоставки и липсват данни за отрицателни предпоставки по чл. 8, ал. 7 и 8 от ЗУБ и с тези мотиви, искането на чужденеца в частта за предоставяне на бежански статут е отхвърлено като неоснователно.

На следващо място, органът е достигнал до извода, че липсват предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут, като се е аргументирал с установената фактическа обстановка по справката с вх. № ЦУ-1841/23.08.2024г. на дирекция "Международна дейност" при ДАБ, След анализ на информацията е счел, че не се установяват предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут, която не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност за живота или личността на молителя. Кандидатът не е бил обект на никакви посегателства и не е претърпял никакво насилие. В тази връзка е прието, че предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ не са налице. Председателят на ДАБ е констатирал, че липсва личен елемент за търсената международна закрила и е приел, че не са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1 т. 3 от ЗУБ.

Същевременно за кандидата липсват данни за отрицателни предпоставки по чл. 9, ал. 4 и 5 от ЗУБ. Приел е, че жалбоподателят не е посочил член от семейството му да има предоставена международна закрила в Република България, затова за него не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Прието е, че посоченото от него лице – брат му, за който твърди, че има закрила в България, не е член на семейството на молителя. За него не е представен и съответния документ за закрила, който Х. е следвало да предостави на властите. Посочените от чужденеца лични мотиви за желанието му да напусне страната си на произход не били оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

При произнасянето от административния орган е извършена преценка и е съобразен принципа за „висшия интерес на детето“ заложен в Конвенцията на ООН за правата на детето като правилно е прието, че не съществува риск за сигурността му на територията на С.. При връщане в страната му по произход няма да бъде лишен от своята идентичност и ще расте в семейна среда, за него ще се грижи майка му, ще живее заедно с нея и семейството му, които продължават да живеят в родното му село, без да има риск за техния живот.

С оглед на гореизложеното, в административното производство не е допуснато и нарушение на чл. 6а от ЗУБ. Според тази разпоредба при прилагането на закона първостепенно значение има най-добрият интерес на детето. Посочено е, че преценката на най-добрия интерес на детето се извършва в съответствие с разпоредбите на Закона за закрила на детето (ЗЗДт). Критериите за преценката са посочени в § 1, т. 5 от ДП на ЗЗДт, към които препраща § 1, т. 11 от ДР на ЗУБ. В случая не се установяват нарушения на относимите разпоредби от ЗЗДт. От данните по делото се установява, че семейството на непълнолетния жалбоподател е в С.. При отчитане на критериите по § 1, т. 5 от ДП на ЗЗДт следва да се приеме, че най-добрият интерес на детето е запазване целостта на семейството, благоденствието и социалното развитие на непълнолетния жалбоподател.

По делото е приета административната преписка по издаване на оспорения административен акт в цялост. Приета е и Справка вх. № МД – 02 – 20/14.01.2024г. относно Сирийска арабска република, общо положение, актуална политическа обстановка.

В хода на настоящото съдебно производство съдът уведоми за датата и часа на откритото съдебно заседание Дирекция „Социално подпомагане” К. село ”, в качеството му на орган по чл.15, ал.6 ЗЗДт., със задължение за насроченото съдебно заседание да изрази становище, а при невъзможност – да представи доклад на основание чл.21, т.15 от ЗЗДт. По делото, на 02.01.2025г. от директора на ДСП “К. село” е представен социален доклад, изх. № ПР/Д/-С-КС/948-001/02.01.2025г., от който се установява, че детето не е в Сигурна зона в РПЦ-С., кв. О. купел. Сочи се, че през месец октомври е постъпило писмо от ДАБ, в което е посочено, че детето е в неизвестност, като нямало данни детето да се е върнало в РПЦ.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от заинтересовано лице, срещу подлежащ на оспорване административен акт, в 14- дневния срок по чл. чл. 84, ал. 3 ЗУБ.

Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

Процесното решение е издадено от председателя на ДАБ при МС, който е компетентен орган съгласно правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1- 4 от ЗУБ. Решението е постановено при спазване на изискванията за форма, съдържа фактически и правни основания за постановяването му.

Не се констатира съществени нарушения на процесуални норми, обосноваващи отмяната му като незаконосъобразно.

Производството е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива – проведено е интервю с молителя – непридружен непълнолетен, в присъствието на служебно назначен адвокат на основание чл. 25, ал. 2 ЗПП вр. с чл. 23, ал. 2 вр. с чл. 25, ал. 1 и ал. 3, т. 2 и т. 3 ЗУБ, и преводач от/на арабски език и е представен е доклад от социален работник.

По време на интервюто на чужденеца е предоставена възможност да изложи съображенията си относно неговата молба за предоставяне на международна закрила. В решението се сочат както фактически, така и правни основания за издаването му. Административният орган излага подробни съображения относно приетото от него, че на жалбоподателя не следва да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут, като задълбочено е обсъдена обстановката в страната на произход – С.. Обективизираните в решението фактически съображения имат подробна мотивировка, ясни са, кореспондират на приложените правни норми и дават възможност на жалбоподателя да разбере какви са мотивите, възприети от административния орган, за да постанови решението, с което му се отказва предоставяне на исканата международна закрила. Административният орган е изследвал в мотивите си и данните, изложени в интервюто. Няма нарушение на правилото на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, частен случай на правилото на чл. 35 от АПК. Видно от данните по преписката, както и от съдържанието на процесното решение, не се установява органът да пропуска да изследва твърдян факт от бежанската история, свързан с личното положение на молителя. Напротив, обследвани са всички заявени от търсещия закрила факти от личната му бежанска история, същите подробно са анализирани, като въз основа на тях ответникът възприема, че те не установяват наличие на предприето по отношение на жалбоподателя преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ в страната по произход. В този смисъл административният орган е изпълнил задължението си при произнасяне по молбата за статут на бежанец и хуманитарен статут да извърши всестранна и задълбочена преценка на всички относими факти, свързани с личното положение на чужденеца с държавата по произход, поради което съдът приема, че няма допуснато съществено процесуално нарушение.

Настоящият съдебен състав намира, че при издаване на решението не е допуснато нарушение на чл. 15, ал. 8 от Закона за закрила на детето, съгласно който детето има право на правна помощ и жалба във всички производства, засягащи негови права или интереси. След регистриране на

молбата и предвид факта, че търсещият закрила е непридружен непълнолетен, Председателят на ДАБ към МС на РБ уведоми Дирекция „Социално подпомагане“- К. село“. Наред с това самото интервю е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в Директивата-проводено е лично интервю с кандидата в съответствие с чл. 14 от Директивата. От своя страна, на проведеното интервю, кандидатът е дал обяснения, свързани с неговата бежанска история, интервюто е обективизирано в протокол от проведеното интервю и самият оспорващ е подписал същото, като текстът на протокола е преведен на разбираем за него език отново с помощта на преводач от арабски език.

Съдът намира така постановеното решение за съответно на материалния закон.

В чл. 73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на статут се разглеждат от Държавната агенция за бежанците, като най-напред се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. От своя страна, в Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, е посочено, че при разглеждането на молбите за международна закрила, представени от малолетни/непълнолетни лица, държавите-членки следва да вземат предвид специфичните форми на преследване на децата, а едно от условията за признаването на статут на бежанец по смисъла на чл. 1, б. „а“ от Женевската конвенция е наличието на причинно-следствена връзка между причините за преследване, а именно раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, и актовете на преследване или липсата на закрила срещу такива актове. В Директивата е посочено, че когато решават относно правото на предимствата, предвидени в Директивата, държавите-членки следва надлежно да отчитат висшия интерес на детето, както и конкретните обстоятелства на зависимостта от лицето, на което е предоставена международна закрила, на близки роднини, които вече са в държавата-членка и които не са членове на семейството на това лице. При изключителни обстоятелства, когато близкият роднина на лице, на което е предоставена международна закрила, е семейно непълнолетно лице, което обаче не е придружено от своя(та) съпруг(а), може да се счита, че неговият висш интерес е свързан с първоначалното му семейство. „Висшият интерес на детето“ следва да има първостепенно значение за държавите-членки при изпълнението на Директивата, в съответствие с Конвенцията

на Организацията на обединените нации за правата на детето от 1989 г. При определяне на висшия интерес на детето държавите-членки следва да обръщат особено внимание на принципа за целостта на семейството, благоденствието и социалното развитие на малолетното/непълнолетното лице, на съображения, свързани със сигурността и безопасността, както и на мнението на малолетното/непълнолетното лице, в зависимост от неговата възраст или степен на зрялост, „малолетно лице“ означава гражданин на трета държава или лице без гражданство на възраст под 18 години, а „непридружено малолетно лице“ означава малолетно лице, което пристига на територията на държавите-членки, без да е придружено от пълнолетно лице, отговорно за него по силата на закон или на практика на съответната държава-членка, докато грижата за него не бъде реално поета от такова лице; включва се също така малолетно лице, което е оставено непридружено след влизането му на територията на държавите-членки.

В конкретната хипотеза, от събраните доказателства и най - вече от бежанската история на търсещия закрила е видно, че същият преди да напусне родината си С., [населено място], обл. Д. Алзор, е живеел заедно с майка си, братята си и сестра си. Както той сам е разказал, напуснал е родината си с намерение да осигури по-добро бъдеще на себе си, а в последствие и на семейството си, не е имал лични заплахи или религиозни проблеми в страната си на произход от страна на групировка или други субекти, а семейството му продължава да живее там.

Анализирайки бежанската история на оспорващия обосновано административният орган е приел, че историята на търсещия закрила не е бежанска и причините за напускането на страната му на произход имат само и единствено битов и личен характер, а дори не се сочи никакъв страх от преследване от който да било и или от каквато и да било организация или групировка.

Вярно е, че търсещият закрила е лице със специални потребности и съгласно параграф 1, т.16 от ДР на ЗУБ "чужденец, търсещ международна закрила със специални потребности" е лице от уязвима група, което се нуждае от специални гаранции, за да се ползва от правата и да изпълнява задълженията си по този закон, а по силата на параграф 1, т. 17 от ДР на ЗУБ - „лица от уязвима група" са малолетните или непълнолетните, непридружените малолетни и непълнолетни, хората с увреждания, възрастните хора, бременните жени, самотните родители с ненавършили пълнолетие деца, жертвите на трафик на хора, лицата с тежки здравословни проблеми, лицата с психични разстройства и лицата, които са понесли изтезание, изнасилване или други тежки форми на психическо, физическо или сексуално насилие, но този факт сам по себе си не може да доведе до извод, че е налице основание за предоставяне статут на бежанец на оспорващия.

От всичко изложено дотук е безспорно, че спрямо оспорващия не са налице никакви заплахи на основание на какъвто е да е признак.

Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване,

което според легалното определение на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха. Нещо повече дори- административният орган е обсъдил мотивите за преследването, взел е предвид особеното положение на лицето като такова от уязвима група- непридружен непълнолетен и е отчел и висшия интерес на детето.

С оглед на това, по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсещ по добър живот. „Мигрант“, съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН - това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

Законосъобразно административният орган е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут.

Последният според определението, визирано в чл. 9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл. 9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15, б.”в” от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15, б.”в” от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си С. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от

изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство.

Но само фактът, че е непридружен непълнолетен не може да обуслови предоставянето на международна закрила, тъй като опасностите, на които изобщо е изложено населението или част от населението на една държава, обикновено не представляват сами по себе си индивидуални заплахи, които могат да бъдат квалифицирани като тежки посегателства. Административният орган е спазил и нормата на член 8 от Директива 2011/65/ЕС- Вътрешна закрила, като при оценяването на молбата за международна закрила държавите-членки могат да решат, че молителят не се нуждае от международна закрила, ако в част от държавата на произход той няма основателно опасение от преследване или не е изложен на реална опасност от тежки посегателства; или има достъп до закрила срещу преследване или тежки посегателства съгласно определението в член 7 и той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там.

При разглеждането на обстоятелството дали молителят има основателно опасение от преследване или дали е изложен на реална опасност от тежки посегателства, или дали има достъп до закрила срещу преследване или тежки посегателства в част от държавата на произход в съответствие с параграф 1, държавите-членки вземат под внимание в момента, в който се произнасят по молбата, общите условия в тази част на държавата и личните обстоятелства относно молителя в съответствие с член 4. За тази цел държавите-членки гарантират получаването на точна и актуална информация от съответните източници, като например Върховния комисар за бежанците на Организацията на обединените нации и Европейската служба за подкрепа в областта на убежището.

Вътрешна закрила срещу преследване или тежки посегателства следва да е реално на разположение на молителя в част от държавата на произход, до която той може сигурно и законно да пътува, да има достъп и в която може основателно да се очаква да се установи. Когато преследването или тежките посегателства се извършват от държавата или от нейни представители, следва да се изхожда от презумпцията, че молителят няма на разположение реална закрила. Когато молителят е непридружено непълнолетно лице, наличието на подходящи грижи и режим на попечителство, съответстващи на висшия интерес на непридруженото непълнолетно лице, следва да представлява част от преценката за това, дали тази закрила е реално на разположение. При анализиране на бежанската история на търсещия закрила административният орган е приел, че обстановката в С. макар и несигурна, не обуславя предоставяне на международна закрила.

Що се касае до основанията, свързани с нежеланието на оспорващия да изпълни

задължението си за редовна военна служба и влизането му в казарма, следва да се отбележи, че той е длъжен да изпълни своя дълг към сирийската държавна армия, в случай, че бъде повикан.

От последното проведено по делото с.з. до настоящия момент ноторно известно на съда е обстоятелството, свързано с края на войната между действащата власт и въоръжени групировки. Това обстоятелство следва да бъде поставено в основата на вземане на решение относно подадената молба. В случая не се касае за нововъзникнали обстоятелства, които да променят изводите на административния орган при вземане на решение в степен водеща до необходимост от нова преценка на обстоятелствата, явяващи се правно значими за вземане на решение, анализа на които би могъл да доведе до различно от вече взетото от органа решение.

Съдът намира, че дори да се приеме, че след падане на режима на Б. А. съществува обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики и в този смисъл не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ, за да му се признае хуманитарен статут. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото не се доказва член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Личните, респ. икономическите мотиви на жалбоподателят да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

Следва да се посочи, че най-добрият интерес на детето не е въведен от законодателя като задължителна предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут в чл. 9 ЗУБ, нито е определен като условие за предоставяне на субсидиарна закрила в глава V от Директива 2011/95/ЕС, предвид което не представлява самостоятелно и достатъчно основание за предоставяне на международна закрила, което да може законосъобразно да замени отсъствието на материалноправните предпоставки за предоставяне на такъв вид закрила, предвидени от българския и европейския законодатели. /за справка - решение на СЕС от 09.11.2021г. по дело C-91/2020, т. 38 и т. 40; решение на СЕС от 04.10.2018г. по дело C-652/16, т. 71/.

Изложеното по-горе е застъпено и в съдебната практика на ВАС /Решение № 1878 от 20.02.2023г. по адм. д. № 8939/2022 г., IV отд. на ВАС; Решение № 5367 от 22.05.2023г. по адм. д. № 42/2023г., IV отд. на ВАС/, налага извода, за законосъобразно постановен от административния орган отказ за хуманитарна закрила предвид липсата на никоя от хипотезите по чл. 9 ЗУБ. (

Що се касае до основанията, свързани с нежеланието на оспорващия да отбие военна служба, която му предстои, следва да се отбележи, че той е длъжен да

изпълни своя дълг към сирийската държавна армия, в случай, че бъде повикан. В процесния случай като е отказал да предостави на жалбоподателя У. Ж. Х., статут на бежанец и хуманитарен статут, ответникът е постановил един правилен и законосъобразен административен акт. Последното обуславя неоснователност на подадената жалба, която следва да бъде отхвърлена. Предвид липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК във връзка чл. 144 АПК, този въпрос съдът не обсъжда. Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 54 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на У. Ж. Х., непридружен непълнолетен, [дата на раждане] , гражданин на С., срещу № Решение №12131/ 21.11.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.